

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

שמירת העיניים

חלק ב'

בו יבואר (מחז"ל) כי כל שכר האדם, בריאותו, פרנסתו, אריכות ימיו ובריאות בניו, כולם תלויים בהנהגתו בקדושה בראיית עיניו. והיות והנסיגות ביוצא לחוץ עצומים מאד, על כן צטטנו קצת מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, הן בענין חומר עונש המוסתכל, וגם בגודל שכר הנזהר, בקיצור נמרץ. ותועלת גדולה לכל היוצא לדרך, ליקח חמשה מינוטי"ן ולעיין בענין זה. ובלתי ספק שיהי' לו שמירה גדולה ברוחניות וגם בגשמיות לו ולזרעו אחריו.

אור הזוהר 193 * אב תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

יז) זוכה לחיות דקדושה. והתלהבות בתורה ותפלה, ולהאיר עיניו בתורה"ק (בית אברהם - תזריע, ד"ה וראה).

עונש הגדול על הסתכלות

א) שלשה דברים ברא הקדוש ברוך הוא באדם, אזניים, עינים, לשון. מה עשה הקדוש ברוך הוא, שם לכל אחד גדר וחומה וכו', שם גבינים לעינים, לכסות ולסתום ולעצום עיניו מראות ברע. והאדם הנבזה, כשהוא שם אזניו לשמוע עבירה, ועיניו לראות עבירה, לשונו להצמיד מרמה, מה עשה, פרץ גדר מלכו של עולם, אשר מסר בידו לשמור, עאכ"כ שבן מות הוא, ועל זה נאמר ופורץ גדר ישכנו נחש (ספר חסידים סימן קמ"ח).

ב) איתא בזוהר הקדוש פקודי (דף רס"ג): יש ממונה אחד שנקרא פתות, ע"ש שמפתה לבני אדם להסתכל ולעיין במה שאינו צריך בכמה נאופין וזנונים, ולאחר מיתת האדם ונקבר בקבר, בא הממונה ההוא ומחזיר להאדם נשמתו ואחר כך נוטל את האדם באכזריות ומשבר עצם של העינים ונוטל ממנו את העינים ואחר כך דן אותו ביסורין קשים ומרים ואחר כך מוריד אותו לבור שיש בו הרבה נחשים ועקרבים ואוחזין בו ודנין אותו בדינין קשים ומרים רחמנא ליצלן (קב הישר פרק ב', וכעין זה באור צדיקים - עמוד העבודה, פרק א').

ג) המסתכל בעריות קשתו ננערת. ואשר לא נשא עיניו אל אשת איש, זוכה ומקבל פני השכינה (ב"י, אבן העזר סימן כ"א).

ד) וזבה יעשה חשבון לנפשו האומללה, האם השתכר במשא ומתן בשוק, נגד מה שהפסיד בראייתו והרהורי עבירה. אפילו אם ישתכר למאות ולא לפים, האם כל ממון שבעולם יש בו די נגד הפסד עבירה אחת (שער התפלה, שער ניפול, ד"ה ולמול).

ה) אם העין הוא עבד ליצר הרע, לראות בעיניו והבלי העולם הזה, פטור מן הראי' לחזות בנועם ד', ובל יראה גאות ד' (חיד"א בדבש לפי, מעי ר' אות ב').

ו) ומזה מוסר השכל לאותן שרוצין להרויח ממון, ומסתכלין בקונטרסים (קאטאלאגין), או שאר מקומות לראות ולחפש בתר מציאות.

הליכה לדרך

א) דעו כי השוקים והרחובות בכל מקום, וגם במקום שדרין שם יהודים חרדים מלאים פריצות וזוהמא, גרוע מן הגרוע כדור המבול. האש של היצר הרע ושל פריצות ותאות, בוער עד לב השמים, ואם אין נזהרין, לא לבד ששורפין הנשמה לעולם ולעולמי עולמים ומאבד עולמיו הן לחיים, מלהיות בגן עדן עם הצדיקים, עולם התחי'. אלא גם עולם הזה מאבד בידיים, כי העין רואה ולב

שכר השומר עיניו מהסתכלות אסורות

השומר עיניו מראיית אשה:

א) יהיה מרכבה לשכינה - וכהקריב כל הקרבנות. (חיד"א בעבודת הקודש, צפורן שמיר סימן ט' אות קכ"ח).

ב) מתפלל להקדוש ברוך הוא והקדוש ברוך הוא עוזר לו, שומע תפלתו ועונה לו בעת צרתו (חיד"א שם).

ג) כח קדושת שפעו קיים לעולם ולעולמי עולמים, לזרעו וזרע זרעו עד עולם (יסוד צדיק, פרק ג').

ד) תזכה לחזות בנועם העליון, ומלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא יפיו תחזינה עיניך בעולמות העליונים (באר משה, בא, ד"ה ויאמר).

ה) יזכה לעתיד לבוא להיות במרומי מרומים בין צדיקים וקדושי ארץ שעליהם העולם קיים, וירגיש בזיו קדושת בית המקדש לעתיד לבוא (יסוד צדיק, פרק ג').

ו) זוכה לראות ולשמוע מראות אלקות, ולהשיג השגת אלקות (ייטב לב, וירא - ד"ה וירא אליו).

ז) זוכה לבנים טובים ואריכות ימים (ספר חסידים סימן תצ"ה). יחי בניו ויגדלם בלא צער, ויציל אותם ממקרי הזמן (אמרי קודש - השרף מסטרעליסק, אות ל"ח).

ח) זוכה שזרעו יחברו פירושים על התורה (ספר המדות, אות ס').

ט) זוכה להיות צופה במרכבה העליונה (ראשית חכמה, שער הקדושה פ"ח, אות מ"ז). ורואה בעין שכלו אורות עליונים (ליקרת - טשערנאביל, הדר' ז').

י) זוכה שלא יכהה מאור עיניו - אפי' בזקנותו (תוכחת חיים - למהרח"פ, אחרי, ד"ה ולענ"ד).

יא) זוכה ונבראין מלאכים קדושים וטהורים, ולעתיד תקבצו אצלך (יסוד צדיק, פרק ה').

יב) זוכה לפרנסה בריוח (תוכחת חיים - אחרי, אור לשמים - בהעלותך ד"ה בהעלותך). אמרי נועם - בראשית ד"ה לחבר).

יג) אין עין הרע שולט בו ובזרעו (ברכות כ'. דבש לפי, מעי ר').

יד) לא נקרא רבינו הקדוש "קדוש", מפני גדולת תורתו ועבודתו. אלא מפני שלא הסתכל מעולם במילתו, ולא הכניס ידיו למטה מטבורו (יסוד צדיק, פרק ה').

טו) לפעמים, אפילו על ידי פעם אחת שתעמוד בנסיון חזק בעינים, תוכל לזכות למדרגת קדושה גדולה (יסוד צדיק, פרק ה').

טז) זוכה לשמירה מעולה, שהקדוש ברוך הוא שומרו ומצילו (תפארת שלמה, מאמרי שבת, ד"ה ומעין).

חומד ומחשבתו ודעתו טרודים בהרהורים רעים והבלי הבלים המבלבלים האדם כל היום לרבות הלילות. וכדחז"ל, גמירי אין יצר הרע שולט אלא במה שעניני רואות. אבל השומר עיניו, שומר מצרות נפשו, ומאושר במה שיש לו, נפשו בטוב תלין וזרעו יירש ארץ. ישנם אברכים נחמצים ומקוקלים הרבה, ושורש הקלקולים שמירת העינים.

[האדם ניכר בעת הנסיון. בליקו"א לגר"ז, דהאדם נמדד לפי זמן הנסיון, וזהו היהדות שלו. והכל לפניו רק הכנה לזה הרגע, ולאחריו להרגיע מהקושי שעבר עליו].

ואע"ג שהליכתו לחוץ באונס גמור, עכ"ז החמירו בו התורה יותר מכל איסורים שבתורה, שבהם קי"ל בפסחים, בלא אפשר ולא קמכוין שרי, ובזה אסור, דקי"ל פגע אשה מסלקה לצדיק. וב' טעמים בדבר אחד, כמו שכתוב בח"ח הלכות לשה"ר - כלל ו', כיון שנפשו של אדם מחמדת.

ועוד על פי שאמרו חז"ל, המתעסק בחלבים ועריות חייב, ומשום דפגמי הנפש, גם באונס, וזה פשוט. מרגלא בפי הגה"צ מבריסק "נעבעך [רחמנות] א' אפיקורס" הוא גם כן אפיקורס.

ב לשון מרן החתם סופר פרשת חיי שרה (ד"ה ויצא יצחק), וז"ל: שלא נחשדו ישראל קדושים להסתכל בפני נשים חלילה, אשר כל העושה זאת יאבד עצמו בזה ובבא חס ושלוש, עכ"ל.

הר"ר יהונתן, ביערות דבש (חלק ב' דרוש ט'), בעוונותינו הרבים כל גירוי יצר הרע בעריות על ידי הסתכלות, ועל ידי זה בא לכל העבירות, ולכן מלאך המות מלא עינים, כפי הסתכלות האדם בחייו.

ג מרן החתם סופר פרשת בראשית, בהקדמה, אמרו חז"ל (עבודה זרה ט:) אמרו עליו על מלאך המות שכולו מלא עינים ובשעת פטירתו של אדם עומד למעלה מראשותיו וחרבו שלופה בידו וטיפה של מרה תלוי בו, כיון שהחולה רואה אותו מזדעזע ופותח פיו וזורקה לתוך פיו, ממנה מות, ממנה מסריח, ממנה פניו מוריקות, ע"כ. וקשה איך ולמה מלא עינים. ותיריך הגה"ק מהר"ן אדלער זצ"ל, דעל ידי שהאדם עובר רחמנא ליצלן על הלאו של "ולא תתורו וכו' עינים", ומטמא את עצמו בהסתכלות אסורות, בזה נותן עינים ליצר הרע שהוא מלאך המות, ומזה נעשה מלא עינים, מעינים אלו שהסתכלו במקומות שאסור להסתכל, ומפני זה מזדעזע האדם, כיון שהוא רואה שהוא גרם את זה בעוונותיו, ע"כ. וכן כתב הקדוש הר"י ביערות דבש חלק ב' דרוש ט'. וחי"א בנחל קדומים פרשת בראשית.

ד האדם צריך להכיר, שהליכתו לחוץ היא עת נסיון, החיים והמות שלו תלויין כעת על כף מאזנים, אם יזהר שלא לטמא עיניו ולבו, דאם חס ושלוש יכשל, אוי לו ואוי לנפשו, מעותד רחמנא ליצלן לצרות גדולות השם ירחם, ואם יעמוד בנסיון, אז טוב לו בעולם הזה ובעולם הבא.

קדושת העינים

כיון שראייה פגם במדת הברית - דע מעלות שומרי הברית

א בש"ס נדה (ג), אמר רב המקשה עצמו לדעת יהא בנידוי דקמגרי יצר הרע אנפשי. וגם הסתכלות כן. וכשמנדין אותו בשמים,

ארבעים יום אין תפלתו נשמעת, כמו שכתוב בזוהר הקדוש פקודי (דף רמט:).

ב והנה בזוהר הקדוש (פרשת ויחי דף ריט:), דמזה נולדין מזיקין הנקראין נגעי בני אדם, והגם שמכל עבירה נבראים מלאכים רעים ומזיקין, כדאיתא בש"ס, דהעושה עבירה בורא לו מלאך רע, מ"מ אלו נקראין בניו, ולאחר מותו הולכין אחר מטתו ולא זזין משם עד שנוקמין ממנו נקמות גדולות בתמרוי תמרויין, רחמנא ליצלן. ולא זזין משם עד שנתקן האדם, בצרות רבות ויסורי גיהנם, וכל מיני גלגולין בישין רחמנא ליצלן. ולכן הזהיר האר"י ז"ל, שכל שלא תיקן פגם היסוד, לא ילך על קברים, שלא יתדבקו בו אותן נגעי בני אדם חס ושלוש. (יסוד צדיק, פרק ה').

ג בזוהר הקדוש (שלח דף קנ"ח), דהפוגם בברית חס ושלוש, אין לו חלק באלקי ישראל.

ד ביסוד צדיק (פרק ה'), כתוב דמהאי טעמא נקרא ברית מילה יסוד, מפני שהוא יסוד הראשון ומצוה הראשונה של בר ישראל, כמו שאם חס ושלוש הורסים יסוד הבית נחרב כל הבית, כן אם פוגם בברית חס ושלוש, מהרס היסוד, ונחרב כל כח נשמתו ונחשכה כפחם ושולי קדירה חס ושלוש.

ה בזוהר הקדוש (בראשית ח'), דהפוגם ברית, מושכין ל' מלאכי חבלה לגיהנם. וקשה וכי בשביל שאר עבירות אין יורד לגיהנם. אולם בספר אור החמה (לבעל חס"א - אוולאי), דנוטר הברית י"ל להקדוש ברוך הוא דרכים אחרים לטהר אותו, שלא יצטרך לביורו זה הקשה והמרור אש הגיהנם, ומטהרין אותו מחטאיו באופנים אחרים הקלים יותר. אבל הפוגם הברית חס ושלוש בע"ר יורד לגיהנם ונדון אגב זה על יתר העבירות בגיהנם, א"כ פגם הברית גורם להכביד עונשי יתר העבירות ג"כ רחמנא ליצלן. אבל השומר הברית כדבעי אין יורד לגיהנם (יסוד צדיק פרק ה').

ו בספר הקדוש זרע קודש, דהקליפות הן בדמות כלב וחזיר שקשין מכל הקליפות רחמנא ליצלן, ואחר מותו נתגלגל בכלב וחזיר רחמנא ליצלן.

הליכה לדרך

א ביסוד צדיק (פרק ה'), דתיכף בהסתכלותו במקום האסור או בדמות אשה זרה נברא מזה קליפה גדולה ונוראה ומלאך רע מכל ראי' בפני עצמה ממש ... ובורא על ידי זה קליפות טמאות בלי שיעור וחקר, ומלאכי חבלה המוכנים לפרוע ממנו, ואילו ראה אדם אותם, הי' מת תיכף מפחדם ומוראם. והמה בעוונותינו הרבים עומדים כרוצחים גם בחייו לצערו בכל מיני צער, חולאים, פגעים, צער גידול בנים, ברוחניות וגשמיות, פרנסה בעמל ותלאה, ולחטוף גם מצותיו שעשה, וכל שכן מה שעושים עמו אחר פטירתו חס ושלוש, עד כאן.

ב וכלפי אותן שמרגיעין רוחן מן העונש החמור המעותד, כי יסבול כמו האחרים, יש תשובה הגונה. הלא בחורבן העולם השני' סבלו מיליאנים, ומי שהיה ביכלתו ברח להנצל, ולא הרגיש שום איש שאבד משפחתו, שלא מזיק לו כי גם אחרים סבלו כן.

